

I köket, 1964

Jag vänder mig bort och gråter, gråter så ögonen svullnar och kroppen försätts i rytmiska skakningar som vore det ett permanent tillstånd, bröstkorgen höjer och sänker sig, snyftningarna tar ny sats igen och igen tills jag sjunker ihop av utmattnings.

När jag äntligen vågar titta upp är jag ensam. Jag sitter på en stol vid köksbordet mitt i köket och det har börjat skymma, men jag bryr mig inte om att tända lyset. Än räcker dagsljuset från de fem fönstren. Jag huttrar och det känns kallt i rummet. Som jag befarrar har elden brunnit ut i spisen, så jag öppnar vedbänken och plockar ihop lite björknäver och några vedträn och lägger dem på glöden som jag blåser liv i, stänger spisluckan och kryper upp mot muren. Tittar på klockan som hänger ovanför skrivbordet. Förstår att mamma och pappa gått till lagårn.

Undrar vem som kommer in först. Blir orolig och börjar vandra runt mellan fönstren. Min blick irrar ut över den istäckta sjön. Snön är djup i år. Det ser jag på granruskorna som Alf satte upp i höstas. Han håller öppet ett skidspår över

isen för han beställer matpaket från Bergströms i Kalvträsk. Tänk så han håller på! Det borde vara bekvämare för honom att beställa sina matvaror från Bastuträsk och slippa ta dem över sjön.

Åh, vad jag gruvade mig för att berätta.

– Jag är med barn.

Mamma hade just ställt ifrån sig kastrullen på middagsbordet då orden bara kom – helt plötsligt, fastän jag länge förberett hur jag skulle säga det.

– Och vi som ha koste ut dig!

Pappa, som satt med en sopptallrik vid sin kortända av matbordet, sprang upp så stolen flög baklänges medan han fåktade vilt med armarna.

– Och nu blir he väl slut ve studierna!

Han var arg, chockerad och besviken. Den djupa förebråelsen i hans röst utlöste en ångestattack inom mig så tårarna bara strömmade.

– Jag ska inte sluta, grät jag till svar, men han lyssnade inte.

Pappa var så stolt när jag kommit in på seminariet. Att jag tillhörde en av de tjugofyra elever som antagits av alla sökande var nästan ofattbart. Både för pappa och mig. Och nu skulle allt vara över – stoltheten förbytas till skam. Det var han övertygad om.